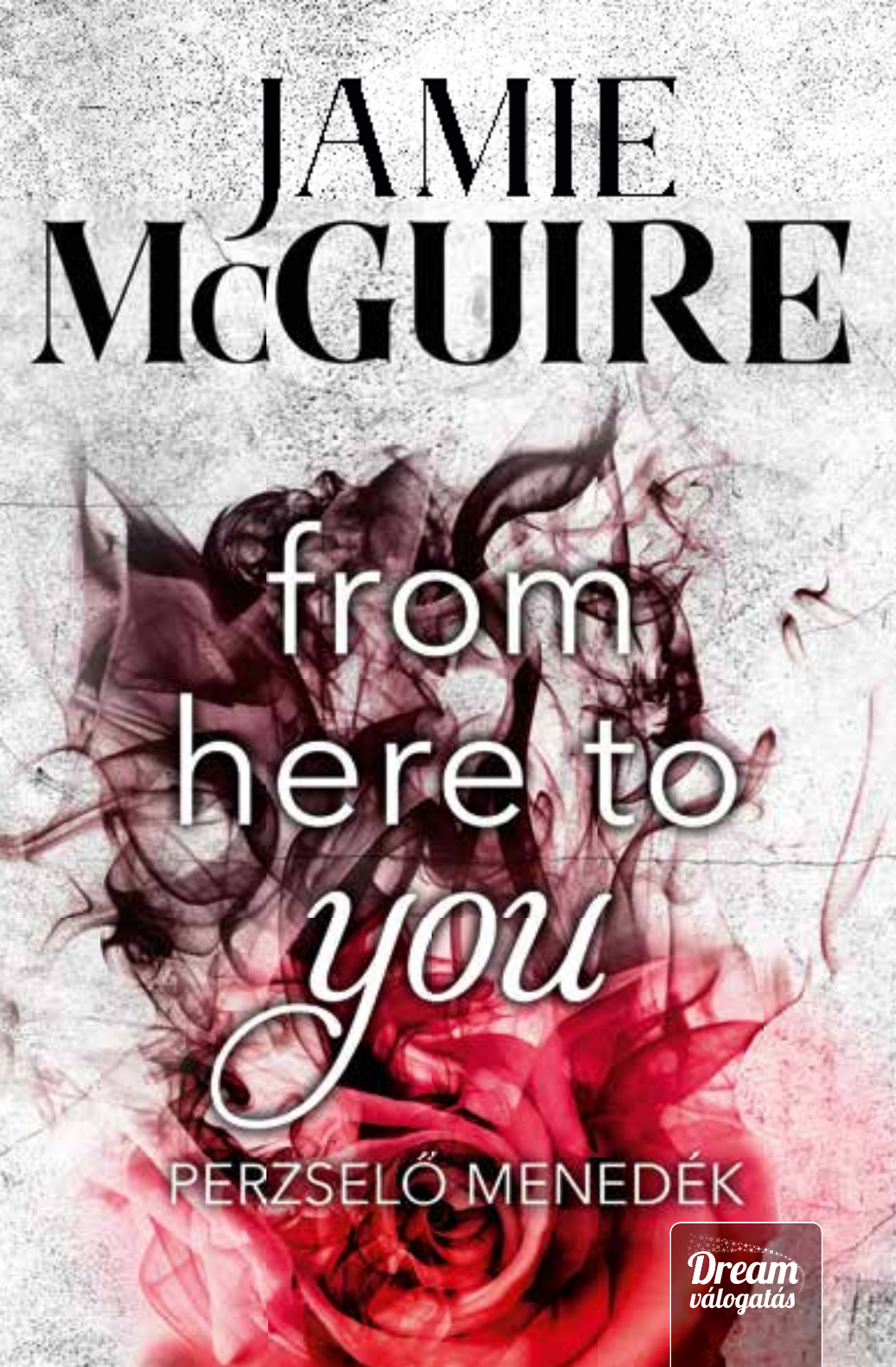

JAMIE
MCGUIRE

from
here to
you

PERZSELO MENEDÉK

Dream
válogatás

A hogy Darby Dixon a menyasszonyi ruhájában ül egy texasi templom fürdőszobájában, a kezében egy pozitív terhességi tesztet tartva, rájön, hogy hozzámenni a vőlegényéhez élete legrosszabb döntése lenne. Végül úgy dönt, elszökik, hogy egy új városban, új névvel kezdje előlről.

A lány hamarosan Colorado Springsbe költözik, ahol egy hotelben kezd dolgozni recepciósként. Minden remekül alakul egészen addig, amíg meg nem ismerkedik a jóképű idegennel, Trexszel.

Scott „Trex” Trexler tengerészgyalogosként már bejárta a világot. Most új munkája miatt végre lehetősége van arra, hogy visszatérjen az egyetlen helyre, ahol békésen élhetett: Colorado Springsbe.

Darby rögtön vonzódik Trexhez, ami persze kölcsönös, de úgy érzi, semmi esély rá, hogy összekeveredjen egy újabb férfival, akiben nem tud teljesen megbízni – és Trex egész biztosan nem őszinte vele. És hamar rájönnek, hogy amiről nem tudnak, az nagyon is bánthatja őket.

© HILARY SPILLANE

JAMIE McGUIRE

az oklahomai Tulsában töltötte ifjú éveit. Járt az Észak-Oklahoma Főiskolára, aztán később a Közép-Oklahoma Egyetemre, valamint az Aurty Technológiai Centerbe, ahol diplomát szerzett röntgenográfiából. Nemzetközi bestsellerével, a Gyönyörű sorscsapással szerzett hírnevet a New Adult művek világában. Azóta már több könyvet is írt, melyek hatalmas sikert arattak. Például: Veszedelmes sorscsapás, A Sötétség és Fény angyalai-trilógia, a Beautiful-sorozat vagy a Véletlen-trilógia.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Fedezd fel a The New York Times bestsellere, a Gyönyörű sorscsapás szerzőjének új sorozatát! Szívszorító, reményteli, nyers és szexi történet egy fiatal nőről, aki megpróbálja újrakezdeni, valamint egy férfiről, aki bármi áron megvédené őt.”

Barnes and Noble

„Jamie minden korlát nélkül ír... valós és függőséget okozó.”

USA Today

„Őszinte és mély érzelmek, komoly társadalmi problémák és kivételes karakterfejlődések láthatók ebben a modern romantikus regényben, inspiráló felhanggal – biztos befutó.”

Library Journal

„McGuire szerelmi története nyers, briliáns, és még a legkilátástalanabb időkben is reményt ad. Ennél pedig semmi sem drágább. Szép munka, McGuire!”

Amazon

„Egy igazán fantasztikus olvasmány. Kiemelten ajánlott minden olyan olvasónak, aki szereti az izgalmas, szenvedélyes, édes romantikát!”

The Genre Mix

Dream
válogatás

JAMIE
McGUIRE

from
here to
you

PERZSELŐ MENEDÉK

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Darby

A vécekagyló hideg porcelánja jegesnek érződött csupasz fe-
nekem alatt, ahogy a menyasszonyi ruhám felfúvódó fe-
hér selyem- és tüllfelhőjében gubbasztottam. Folyt a csap, és
majdnem elnyomta a hamarosan sógornőm és a tanúm, Stacy
dörömbölését az ajtón. Ujjaim közé csippentettem a fehér
tesztcsík két végét, és figyeltem, ahogy elsötétedik a szemem
előtt a második rózsaszín vonal is.

A texasi Fort Hoodban a Szabad Akarat Első Baptista Egy-
házának hátsó mosdójába alig fért be egy véce és egy mosdó-
kagyló, most mégis hirtelen két személy lett az apró helyiség-
ben, és pillanatról pillanatra jobban összezáródtak körülöttem
a falak.

– Darby? – kiabált be ismét Stacy. – Ugye, nem vagy rossz-
szul? Shawn nem akarná, hogy hányj a nászéjszakán.

– Jóban-rosszban, emlékszel? – kérdezte a koszorúslá-
nyom, Carly, és nem is kellett látnom az arcát, hogy tudjam,
Stacy igencsak bosszantja.

A sógornőm kiköpött bátyja volt, női kiadásban. Nyers,
szarkasztikus és rendszerint mogorva, de csak addig, amíg fel
nem oldódott, akkor aztán kimutatta a kegyetlenségét.

Lehunytam a szemem, és a mellemhez szorítottam a tesztet.
A szempillafestéktől sűrű lett a könny az arcomon. Shawnnal
szinte pontosan egy éve ismerkedtem meg, pár hónappal az

után, hogy Fort Hoodba vezényelték. Az első emlékeim, mint amikor belépett a Legend's Pubba, segítették elfeledtetni a verések, fojtogatások, pofonok, padlónak vagy falnak lökések szörnyűségét. Egészen a mostani majdnem-békés pillanatig itt, a templomban. Shawn tökélyre fejlesztette a csúszás-mászást. Az utolsó kétségbeesett bocsánatkérés, és egy „ígérem, hogy megváltozom” után beleegyeztem, hogy feleségül megyek hozzá. Erősebben szorítottam a terhességi tesztet. Többé nem engedhetem meg magamnak a rossz döntéseket. Már nem csak engem érintettek.

Jobb kezemmel a tesztet szorongattam, a mosdó széléről elvettem a mobiltelefonomat, és remegő kézzel megkocogtatam a kijelzőt. Anya az első csöngetés után felvette. Tizennyolc éves koromban, pontosan két évvel a baleset után Baton Rouge-ba költözött. Én voltam az egyetlen, akit Shawnnál is jobban gyűlölt.

– Tudtam – mondta. – Tudtam én, hogy felhívsz. Mi az? Pénz kell?

– Anya – kuncogtam idegesen. – Kértem tőled valaha is bármit?

– Frank családja van itt látogatóban, és sok a dolgom – sóhajtott fel. – Ha nem kell semmi, miért hívtál?

– Hát... pár perc múlva kezdődik az esküvő. Bárcsak itt lennél! – A vonal másik végéről az egyetlen hang a lélegzetvétele volt, és elképzeltem a szája körül a dohányzástól támadt ráncokat. Tizenöt éves kora óta cigarettázott, és amikor makacsul hallgatott, a ráncok elmélyültek. A terhességi tesztet szorongató kézfejemet a homlokomhoz szorítottam. – Hogy van Frank?

– Még nincs állása. A háta miatt, tudod. Múlt hónapban költözött hozzám. Miért?

– Ó! – A kétszobás lakására gondoltam, és hogy most milyen zsúfolt lehet.

– És Johnny is.

– Johnny... a fia? Aki harmincvalahány?

– Igen. Elvált. – A telefonba fűjt, és emlékeztem, amikor kiskoromban behúzódtam a fotel mélyére, és próbáltam elkerülni a mindig jelenlevő, alacsonyan megülő füstfelhőt. Ott semmiképp sem lehetett gyereket nevelni. Igaza volt. Csak az időt pocsékoltam a hívással.

– Nagyszerű. Örülök a híreknek, anya.

– Aha.

– Most talán mennem...

– Menj csak.

Lenyomtam a gombot, és a tesztet a telefonom mellé tettem a pultra. A csap nyikorgott, amikor elfordítottam a gombot. Csodás érzés volt, ahogy a hideg víz az ujjamra folyt. Felszabadított, mintha nem is szorultam volna be ebbe az apró mosdóhelyiségbe, mintha nem azon törtem volna a fejem, hogyan tűnjek el innen Shawn bennem növekvő babájával együtt. A választási lehetőségeimre gondoltam, és bármilyen hálás is voltam értük, meghaladta az erőmet, hogy bemenjek egy klinikára. Ahogy az is, hogy életem hátralévő részében Shawnhoz legyek kötve, amit egy gyerek még eltéphetetlenebb kötelékké tett volna, mint egy esküvői szertartás.

A bőrömről lesiklott a szappanhab, és eltűnt a lefolyóban. A figyelmem megakadt egy tükörképen, és megdermedtem. Már egy jó ideje nem ismertem magamra, de a félelem és a reménytelenség állandó otthonra leltek a pillantásomban. A könnyek fekete csíkot húztak az arcomon. Mézszőke, hullámos fürtjeim kiszabadultak a kontyomból, kibújtak a fátyol alól, és feldúlt arcomat keretezték, azt az arcot, ami négy éve Miss Kelet-Texas címét nyerte meg számomra. Nem voltam benne biztos, hogy tudnék-e még úgy mosolyogni, mint akkor. Abból a lányból semmi sem maradt.

Nem egészen húsz perc múlva Shawn a padsorok közötti folyosó végén áll majd, engem várva, hogy a családja és a támaszponton élő katonák előtt megfogadjam, hogy szerető, engedelmes felesége leszek. Senki sem tud majd a gyermekről, akit a szívem alatt hordok, és még ha tudnának is, sejtelmük

sem lenne, hogy a fokozott stressz csak még ijesztőbbé teszi majd Shawn amúgy is hirtelen haragját.

Leszakítottam egy papírtörölt, és letöröltem vele az élénk-vörös rúzsomat.

– Darbs? – Halkabb kopogás hallatszott. – Carly vagyok. Bejöhetek?

Lesöpörtem a tesztet a mosdóról, és kinyitottam az ajtót. Carly beslisszolt, és sebesen becsapta maga mögött az ajtót, mielőtt Stacy is be tudott volna nyomakodni.

– Kevés idebent a hely, drágám, bocs! – szabadkozott Stacynek, mielőtt az orrára csapta az ajtót. Kattant a zár, amikor Carly megnyomta a gombot a kerek ajtógomb közepén. Az ajtónak vetette a hátát. A ruhám, én, a vécékagyló és a mosdó mellett azt hittem, Carly már nem fér be, de mint mindent, ezt is megoldotta.

– Jézusom, milyen ellenszenves! – sziszegte Carly. – A nevetlen kölykei csokoládéval tömik magukat a másik teremben a semmirekellő apjuk orra előtt. Mennyit fizettél a koszorúslánya és a kissrác szmokingjának kölcsönzéséért? Mindkettő csokoládéfoltos. Biztos, hogy egy életre le akarsz mellettük horgonyozni? – Amikor nem válaszoltam, Carly elsápadt. – Jaj, istenem! Nem akarsz!

– Felhívtam anyát.

– Ó, a francba! – csúszott ki a száján, és láthatóan nem izgatta, hogy egy templomban káromkodik. Édes, vontatott délies hanghordozásával nem is hangzott szitokszónak. – Hogy elmondd, visszatáncolsz? Eljön érted?

Megráztam a fejem, és a képmásomat néztem a tükörben.

– Senki sem jön el értem. – A hangom éppen olyan megtört volt, mint amilyennek éreztem magam.

Carly a hajamat igazgatta.

– Figyelj csak, ha végig akarod ezt csinálni, rendbe teszem a sminkedet, és gyönyörű leszel. – Felismerés villant a tekintetében. – Darby... állíts le, ha túloznék, de a kocsim kint áll az

oldalbejáratnál. Amikor senki sem figyel, összekapom a cuccodat, és elviszlek, ahova csak akarod.

Carly sosem mondott olyasmit, amit nem gondolt komolyan. Káprázatos, szőke, csillogó zöld szemű, egész évben napbarnított déli szépség volt, akinek annyi peroxid volt a haján, ami tíz menet fehéritő mosásra is elegendő lett volna, és csillámlott mindenütt. Nyolc éve voltak házasság J. D. Bowman főhadnaggyal, és két csoda szép kis szőke lányuk volt. J. D. jó ember volt, a seregnél erőskezű tiszt, de otthon Carly parancsolt, és Fort Hoodban nála jobban egyetlen feleséget sem tiszteltek. Fantasztikusan keresett szépítőszeret eladásával, és az összejöveteli inkább a női egyenjogúság harcosainak lelki gyakorlati voltak. Amint megtudta, hogy eljegyeztük egymást, azóta próbált lebeszélni arról, hogy hozzámenjek Shawnhoz. De ennek ellenére ő szervezte az eljegyzési partinkat.

– Nem tudom. Mindenki vár.

– Senki sem fog csodálkozni, miért nem jössz, Darby. Mindannyian tudjuk, mi folyik nálatok. Bűntudat nélkül hagyatsz itt mindent.

Stacy megint dörömbölni kezdett, a testem a csapások ütemére rándult össze.

Carly megnyálazta a zsebkeendője sarkát, és letörölte a festéket a szemem alól.

– Ha ezt akarod, idehozom a rúzsomat, mert kell egy kis szín az arcodra. Ha nem, akkor hozom a kocsikulcsomat, és kint várlak.

– És a gyerekeid? J.D.?

Önelégülten mosolyodott el.

– A férjem okos ember. Magától is rájön. – A mosolyt mintha hirtelen letörölték volna az arcáról. – Fontos ez a pillanat, Darby, de nem kell, hogy saját magadon kívül bárkire is tekintettel légy. *Te* mit akarsz?

Carly nem látta meg a hátam mögé rejtett fehér tesztet. Fogalma sem volt róla, hogy a döntés, amit meg kellett hoznom, a szívem alatt hordott gyermeket is érintette. Magammal nem

törődtem annyira, hogy ilyen kínos és botrányos lépésre szánjam el magam.

Carly bólintott, és szabadkozva távozott. Az ajtón át hallottam a hangját, ahogy valami ürügyre hivatkozva higgadtan lépett ki a vasárnapi iskolai teremből, amiben hárman készülődtünk. Ötvenig számoltam, aztán az ajtót kinyitva Stacyre mosolyogtam.

– Hát itt vagy! – mondta. Gesztenyebarna, göndör fürtjei már kezdtek kiszabadulni hevenyészve feltornyozott kontyából. – Carly kint vár rád az egész rúzskollekciójával. Azt mondta, majd kint kiválasztod a színt, hogy ne kelljen behoznia az egészet.

– Nagyszerű! Nézz utána, kérlek, hogy Allie és Jonah készen állnak-e! Allie-re jó a ruha?

– Most néztem meg őket. A csokoládé nagyját eltávolítottam. Esküszöm, hogy Brian olyan ostoba, mint egy tuskó. A vőfélyek szobájában vannak Shawnnal és Briannel. Allie ruhauja kicsit bő, de boldog a virágkosarával. És mielőtt rákérdeznél, Jonah tudja, hogy ezúttal lassabban kell mennie.

Kinyitottam az ajtót, és kinéztem a folyosóra. A szertartás már majdnem megkezdődött, a zongorista a korábbi kérésemre Pachelbel D-dúr kánonját játszotta. Shawn családja és az összes közös barátunk a sekrestyében gyűlt össze, és az oldalajtó nem egészen háromméterre volt.

– Senki sem lát meg. Ha választani akarsz valamit Carlytól, most menj! Csak pár percünk maradt – mondta Stacy. Ugyanolyan parancsolgatón beszélt, mint Shawn. A kérdés ismeretlen fogalom volt számára.

– Máris jövök – léptem ki a mosdóból. Hevesen kalapált a szívem, a tenyerem izzadt. Bár az ajtón túl a szabadság várt, még életemben nem voltam ilyen rémült. Nedves ujjaim közül kezdett kicsúszni a teszt, de görcsösen összeszorítottam, mert nem akartam itt hagyni. Nem szerettem volna még egy okot adni Shawnnak, hogy a keresésemre induljon.

– Darby! – hallottam a hátam mögött Stacy dühös hangját.

Megdermedtem.

Átnyújtotta a barna kistáskát, amit előző karácsonyra kaptam tőle.

– Erre szükséged lehet. Carlyt biztos ki kell fizetni.

– Köszönöm – mondtam, megragadtam a bőrfogantyúnál, aztán sarkon fordultam. Az oldalajtó becsapódott Stacy mögött, amikor visszament. Végre megint kaptam levegőt.

Carly a Lexusában ült, ahogy ígérte. A cége neve – Rúzs és Jézus Carlytól – élénk rózsaszín műanyag betűkkel virított a hátsó ablakon. Beültem az anyósülésre, a menyasszonyi ruhám szoknyája habosan terült rá a középső konzolra és Carly oldalára.

Megragadta a kezem.

– Hova akarsz menni?

– Bárhova, csak ide nem.

– Buszpályaudvar?

Az ölembe fekvő kis táskát bámultam.

– Kétszáz dollárom van. Mit gondolsz, elég?

– Ne izgasd magad! – Megpaskolta a kezemet, aztán rückverbe tette a sebvátlót. Kifordultunk a templom elől az utcára.

Felhangosítottam a rádiót, hogy ne halljam a tengernyi hangot, amik a Shawn elhagyásából eredő következményekre figyelmeztettek. Számtalanszor fenyegetett, mi lesz velem, ha elhagyom. Néha a tekintetéből láttam, hogy igazán nem is kellett neki, csak azt nem bírja elviselni, hogy máshoz tartozzak. Megszámolni sem tudtam, hány éjszaka feküdtem ébren, a bármikor csattanó ütés neszére várva.

Carly lehalkította a rádiót, és megfogta a kezemet.

– Helyesen cselekszel – szorította meg. – Mostantól fogva csak jobb lesz.

– Tudom – néztem ki az ablakon.

– Szükséged van valamire a házból?

Fontolóra vettem, de tudtam, hogy Shawn bármelyik pillanatban rájöhet, hogy nem vagyok ott, és egyenesen a házhoz megy, hogy csomagolás közben rajtakapjon. Beleborzongtam

abba, milyen lenne a dühe és a megszegyenülése keresztttüzébe kerülni.

– Nem – válaszoltam. – Nem kockáztathatom meg.

– Talán megtalálom a módját, hogy bejussak, és összeszedhetem pár holmidat, aztán elküldöm neked. Van, ami kapásból eszedbe jut?

– A fényképalbumok – sóhajtottam fel. – Az apámról meg rólam készült képek az éjjeliszekrényről. De Shawn biztos elégeti őket.

– Jaj, Darby, de sajnálom!

– Ne! – húztam féloldalas mosolyra a számot. – Jó nap a mai.

Carly megrázta a fejét, és a haja is egy ütemre lengett a mozdulattal.

– Tudtam. A rohadék. Tudtam, hogy... de ha visszaérek, beszélek J.D.-vel. Lehet, hogy ha Shawn bajba kerül, az lelassítja. Reménykedjünk, hogy nem kezd el keresni, de...

– Felkutat majd. Elég lesz egy szívességet kérnie hozzá.

– Mármint a testvérétől.

Bólintottam.

– Derek valami számítógépes munkát végez a kormánynak. Nem árulhatja el, hogy pontosan mit – nem mintha egyébként értenénk –, de említette még a leleplezések előtt, hogy ismeri Edward Snowdent. Valószínűleg csak idő kérdése – sóhajtottam.

– Akkor olyan messzire kell menned, amennyire csak lehet, hogy ne akadjon rád. Van ötleted? Várj csak! El ne mondd! Nem akarom tudni. Esetleg felhívsz, ha már berendezkedtél valahol? El kell tűnnöd szem elől. Istenem! Én azt sem tudnám, hogy kell csinálni. Gondolom, készpénzzel fizetsz majd?

– A mosdóban hagytam a mobilomat. És nem tudom a számodat. Még ha meg is mondanád most, akkor sem emlékeznék rá, mire célba érek.

– Nem gond. – A következő piros lámpánál előásott egy fekete filctollat a táskájából, kinyitotta a bibliáját, és az első lapra felírta a telefonszámát.

– Nem vihetem el a Bibliádat, Carly!

– Szükséged lesz rá. Ha itt elcsendesülnek a dolgok, elküldöm, amit meg tudok szerezni – mondta a kupakkal a szájában.

– Van egy olyan sejtésem, hogy Shawn figyel majd egy darabig.

– Nem irigyellek – jegyeztem meg.

A lámpa zöldre váltott, és Carly a gázra lépett.

– Miattam ne aggódj! – kacsintott rám. – Kézben tartom a kisleányt. Engem nem ijeszt meg.

A biztonsági öv a mellkasomba vágott, amikor Carly a fékre taposott, hogy ott forduljunk be, ahol kell, majd a Greyhound buszpályaudvar elé kanyarodott. Belemarkolt a táskájába, és előhúzott egy csomó bankjegyet, amit a kezembe nyomott.

– Nem tudom, mennyi lehet. Legalább hatszáz dolcsi. A legutolsó partimról maradt készpénz. Biztos kapsz érte egy odaútra szóló jegyet néhány állammal odébb, ennivalót és egy váltás ruhát.

– Túl sok – ráztam meg a fejem.

– Nagyobb szükséged van rá, mint nekem. Szeretném, ha biztonságban lennél. Különben is, egy hónapra vagyunk július négytől. – Felszegte az állát, a vonásait büszke mosoly lágyította el. – Idén kétszeresen is ünnepelsz. – Megragadta a kezemet, a másik tenyerét a Bibliára tette, és lehunyta a szemét. – Édes Istenem, azért imádkozunk, hogy Darby épen és sértetlenül érjen célba. Vigyázz rá és tartsd meg egészségben! Imádkozunk, hogy élete következő utazása könnyű legyen, megtalálja a boldogságot, és neked tetsző módon élje az életét. Drága Jézusod nevében... Ámen!

– Ámen. Köszönöm.

– Ne nekem köszönd, hanem Jézusnak. Ő fog átsegíteni ezen. Ebben biztos lehetsz, Darby. Higgy nekem!

A fehér tüll és selyemhabok felett megöleltem, és amint kibontakoztunk az ölelésből, megtöröltem a szemem.

– Elég ebből! – köszörülte meg a torkát. – Most kezdődik a hátralévő életed. Ez egy boldog pillanat. Szeretlek. Jó utat!

– Nagyon szépen köszönöm – mondtam, és a kilincset meghúзва kiléptem a járdára. A terhességi tesztet a táskámba csúsztattam, a Bibliát a mellemhez szorítottam, és felmértem a helyet. A jövő-menő emberek mind engem bámultak, így inkább arra figyeltem, hogy benyomjam az üvegajtót, és a jegypénztárak fölötti táblán kikeressem, amire szükségem volt. A cél az volt, hogy minél gyorsabban minél messzebbre kerüljek. Texas és Louisiana kilőve. Oklahoma is. *Esetleg Kansas?* Visszahőköltem. Kansas nem tűnt kalandra alkalmas helynek. A Fort Hoodtól legmesszebbre eső és legolcsóbb jegyet kínáló hely a Colorado állambeli Colorado Springs volt. Fél óra múlva indult. Csak remélni tudtam, hogy van még szabad hely.

A pénztárban ülő ősz hajú férfit nem nyűgözte le az öltözékem.

– Hova?

– Maradt hely Colorado Springsbe?

– Egy – kopogtak az ujjai a billentyűzeten.

– Kérem.

Jelentősegteljesen a ruhámra pillantott.

– Turistaosztály.

– Megfelel.

Hátrahajtotta a fejét, és a bifokális szemüveg alsó részén át a számítógép monitorát nézte.

– Van csomagja?

– Nincs.

– Egy-nulla-egy-nyolcvankettőt és a jogosítványát kérem.

– Százegy dollár?

– És nyolcvankét cent – nézett rám a szemüvege felett.

Kiszámoltam a pénzt, és a pultra tettem a jogosítványommal együtt. A pénztárban ülő férfi elvette, és a szívem megint kalapálni kezdett. Visszatartottam a lélegzetemet, míg kinyomtatta a jegyet, és csak akkor fújtam ki a levegőt, amikor átnyújtotta az igazolvánnyal együtt.

– A következőt kérem! – kiáltotta a férfi. Megfordultam, és a jegyemre írt szám szerinti kocsiállást kerestem. Suhogott a ruhám, ahogy a sarokban lévő üres padhoz mentem. Mielőtt azonban leülhettem volna, egy erős spanyol akcentusú asszony hangját hallottam a hangosbemondóból, aki a járatom utasait beszálláshoz szólította.

Először az elsőbbségi utasok állhattak sorba. Egyenként sétáltak ki a buszhoz és kapaszkodtak fel a lépcsőn. Képtelen voltam uralkodni a vágyon, hogy folyton hátrapillantsak a bejáratra. A lelki szemeim előtt Shawnt láttam, hogy beront az ajtón, elkeseredésében nem kiáltja, hanem ordítja a nevemet, mint egy szigorú keresztapa, és jelenetet csinál. A lábam idegesen ugrált, a turkálóban vett használt Steve Madden cipő sarka feltörte a lábamat. Az elsőbbségi utasok láthatóan nem siettek, így azt sem értettem, miért fizettek külön azért, hogy elsőként szállhassanak fel.

A bemondónő most a többi utast szólította. Felálltam, és próbáltam nem előretolakodni. Vajon Shawn a házban van, és éppen a barátaimat zaklatja a kérdezősködésével, hogy hol lehetek? *Okos fiú* – gondoltam. Biztos idejön a pályaudvarra. És amikor ideér, már a Colorado Springsbe tartó buszon kell lennem.

Követtem egy hajlott hátú, aprócska nagymamát, aki előttem szállt fel. Segítettem, hogy felkapaszkodhasson. Óráknak tűnő időbe telt, mire felemelte a lábát, és éveknek, mire felhúzta magát a következő lépcsőfokra. Végül a tetejére ért, aztán a nyomában én is. Az üléseiken rendezkedő utasok abbahagyták, amit csináltak, és tátott szájjal néztek a fehér, puffos menyasszonyi ruhámban. Kétségtelenül feltűnt mindenkinek az elkenődött szempillafestékem. *Ha bárki is egy szökött menyasszonyt keres, mindenki rám mutat majd* – futott át a fejemben.

A ruhám nekiverődött az utasoknak, akik mellett elhaladtam az elsőtől a tizennyolcadik sorig, ahol végül az ablak mellett találtam egy szabad helyet. Oldalazva bemásztam, és leültem. A bibliát a mellemhez szorítottam.

– Kérlek, Uram, segíts, hogy épségben kijussak innét! – suttogtam.

Pánik hullámozott végig rajtam minden busztól, ami elindult, és minden férfitől, aki megjelent. Shawn most már bármelyik percben megjelenhetett az öltönyében a sógorával, testvérével és a barátaival, hogy megpróbálja megakadályozni a szökésemet.

A motor halk mormolásának és zúgásának állandó ritmusára figyeltem, ahogy a sofőr és néhány pályaudvari alkalmazott a csomagtérbe rakja a feladott csomagokat, és aztán megvitatnak valamit, ami biztos nem volt elég fontos, hogy egy perccel tovább itt tartson minket.

Végül a sofőr biccentett, és felmászott a lépcsőn. Leült a helyére. Felvette a mikrofonját, a szavai monoton hangfolyammá mosódtak össze, ahogy egy tréfát próbált elsütni, majd elmondta, hova tartunk és milyen biztonsági előírásokat kell betartanunk.

Elképzeltem, hogy Shawnt pillantom meg a hatalmas üveglablakon át, amint átfurakodik a pályaudvaron járkáló emberek között, és a tekintete végül megállapodik rajtam.

– *Kérlek, kérlek, kérlek!* – esengtem alig hallhatóan. A lábam megint idegesen ugrált, a mellkasomból sikoltás akart feltörni.

Mielőtt felállhattam volna, hogy könyörögjek az indulásért, a sofőr becsukta az ajtót, sebességbe váltott és kikanyarodott. Amikor a forgalmas útra való kihajtás előtt lassított, végre hátradőltem, és hangosan felsóhajtottam.

Megmenekültem.

2. fejezet

Trex

Kösz, Stavros – mondtam, és felemeltem a pohár hideg sört, amit épp letett elém.

Éreztem a papírszalvétán lévő só szemcséinek dörzsölését a tenyeremen, ami megint csak ismerős volt a kis családi szállodában, amire korábban bukkantam rá. Másodszor aludtam a Colorado Springs szállóban, és bár a személyzet kíváncsiszkodott, legalább az ágy kényelmes, az ágynemű tiszta volt, és a nagymenő tűzoltók ellenére sem kellett elvegyülnöm.

– Sosincs korán egy sörhöz. Nagy a nyüzsgés, így még nem mondhattam, hogy örülök, hogy visszajöttél, Trex – mondta a csapos, és elfordult, hogy kiszolgálja a következő vendéget. Figyelnem kellett a szájmozgását, hogy halljam a szállodai előcsarnok halk zsivaján át. Az éveken át közelemben robbanó gránátok, robbanóanyagok és géppuskaropogás miatt bármilyen háttérzaj nehezen érthetővé tette az emberi beszédet.

Vagy két tucat tűzoltó vett körül, és a védősávtól a mexikói tengerparti villáig a legkülönbözőbb témákról fecsegték. Plusznak tekintettem, hogy itt vannak, már csak azért is, mert üdítőnek találtam, hogy délben rajtam kívül más is iszik. Az izgatott fecsegés inkább hangzott középiskolai öregdiák-találkozónak, mint a több tucat rendfenntartó hatóság által egyesített tűzoltócsapatnak, akik arra készültek, hogy a Queen's Ca-

nyonban, a várostól csak néhány mérföldnyire a több ezer hold erdőt felemészítő tüzet elfojtsák.

– Mi hozott vissza a városunkba? – kíváncsiskodott Stavros, és a bárpult mögötti mosogatóba tett egy piszkos poharat. A filmekben látható csaposokra emlékeztetett. Ha engem kérdeznek, a mellény, csokornyakkendő és fekete nadrág összeállítás kicsit túlzás volt egy Holiday Inn láncban, de ő nem erről kérdezett, hanem az érdekelte, amire nem felelhettem.

– Munka – válaszoltam egyszerűen.

– Milyen? A tűz? Nem látszol kivezényelt hatósági fickónak.

Lagymatag, nyugodt mosollyal válaszoltam. Stavrosnak el kellett hinnie a hazugságot, amivel etetni szándékoztam, hogy aztán mindketten szépen mehessünk a magunk dolgára. Az igazság megkerülése nem esett nehezemre. Apám erőszékű baptista prédikátor volt, és nagy gyakorlatot szereztem mellette a féligazságok és a szemenszedett hazugságok terén. Egyes számú szabály: sose tálalj ki minden információt.

Stavros számára nem lenne elképzelhetetlen, hogy a tűzoltókhoz, a szárazföldi vagy a helikopteres katonákhoz, vagy épp a vezetőséghez tartozom. Az exem nem is egyszer panaszkodott, hogy nem vagyok bőbeszédű, és ebben igaza is volt. Az, ha elmondtam volna, ki vagyok és hol jártam, óhatatlanul kérdésekhez vezetett volna, hogy mit láttam, és erről senki sem akart hallani, a legkevésbé én.

– Oda megyek, ahova mondják – ittam egy kortyot.

Stavrost még nem győztem meg.

– Neked senki sem parancsol. Főnöknek látszol.

– Úgy valahogy – válaszoltam. Ez véletlenül igaz volt, még ha nem is a megfelelő összefüggésben. Megrezzent a mobilom, mire egy tízdollárost dobtam a pultra, aztán elnézést kértem, és arrébb mentem.

A kijelzőn egy ismeretlen szám jelent meg, ami máris arra utalt, hogy az új munkaadóm keresett. Az előcsarnok egyik sarka felé tartottam, ahol az egyre növekvő tűzoltó-csoportosulástól hallótávolságon kívül kerülhettem.

– Trex – szóltam bele a fülemhez tartva a telefont.

– Jó napot, Mr. Trexler! Bianca Calderon vagyok, Tallis tábornok adminisztratív asszisztense, és segítek holnap bejutni az ingatlanra. Alkalmas időben hívom?

– Igen – válaszoltam. Bianca a katonaságnál dolgozott. Biztos hozzászokott a rövid, lényegre törő válaszokhoz.

– Tizenhét órákor várom az első kapunál. Ott hivatalosan állományba vesszük, majd önnel együtt belépünk a kettes és a hármas kapun, aztán következik a Komplexum. Rövid körbevezetés után megmutatom a központját, és tizennyolc órákor találkozik az új csapatával. A tábornok húsz órákor fogadja.

– A csapatommal – ismételt meg, és igyekeztem leplezni a meglepődésemet. – Mindenki?

– Igen, uram. Mindenki az egységétől.

– Nagyszerű – pillantottam az órára. – Akkor öt órákor találkozunk.

– Aludjon jól, Mr. Trexler!

– Szólítson csak Trexnek! Viszlát, Miss Calderon!

– Szólítson Biancának!

Kinyomtam a telefont, és a mobilt a hátsó zsebembe csúsztattam, a sörömet meg visszavittem oda, ahol az előbb ültem. Öt év alatt egyszer sem volt szerencsém az egész egységemet egyszerre látni, és jó lesz együtt lenni a régi bandával, még ha mind a civil életbe való beilleszkedés különböző szakaszaiban is járnak is.

A széket egy nálam valamivel testesebb férfi foglalta el. Sötét haját tüsire nyíratta, a bőre úgy festett, mint egy összefirkált papírlap. Megérintettem a vállát.

– Ez az én helyem.

A férfi felnézett. Lehervadt a mosolya. Felállt, de nem azért, mert megfélemlítettem, hanem mert én voltam az utolsó, akire itt számított.

– Mi az ördögöt keresel itt? – fakadt ki.

– Nyugi, Maddox – ültem le a helyére. – Nem miattad vagyok itt.

Elcsendesült körülöttünk a beszélgetés, a csapattársai a szóváltás felé fordultak, aztán ijesztő falként körénk álltak. Nem hibáztattam őket. Taylor és az ikertestvére, Tyler Maddox utolsó alkalommal Estes Parkban találkoztak velem. Akkor szövetségi jelvényt hordtam, és az egyetemi kampuszon nyomoztam egy olyan tüzeset ügyében, amiben talán a kisöccsük is érintett volt. Amennyire most tudtam, az ügy még nem zárult le.

– Akkor meg miért jöttél? – sziszegte fojtott hangon.

– Új állást kaptam.

– Véletlenül éppen Coloradóban sikerült találnod egyet? – nézett rám kétkedve.

– Így hozta a sors. És most tűnés, hadd élvezzem végre a sörömet! Korán le kell feküdnöm. Holnap van az első munkanapom.

– Hol?

– Mit érdekel?

Maddox idegesen felnevetett.

– Na, és? Sikerült az egyik szar állást egy másikra cserélned?

– Nem. Ez magánmelő. Sokkal jobban fizet. És most komolyra fordítva a szót, tényleg húzz innen a francba!

Maddox nevetgélt magában, és még meghúzta a sörét, mielőtt csatlakozott a haverjaihoz. Fiatalabbak voltak nálam, de több veszélyes helyen fordultak meg, mint ahányat össze tudtak számolni. Tiszteltem, ha valaki a tűz *felé* rohant.

Stavros letett a pultra még egy korsóval, és a mögöttem álló férfi felé biccentett. Maddox hívott meg rá. Nem akartam megkedvelni, de arról sem tudtam meggyőzni magam, hogy rossz srác. Köszönetképpen bólintottam egyet felé, aztán előrefordultam.

– Mi volt ez? – kérdezte Stavros.

– Semmi különös.

– Gondolom, ismerik egymást.

– Az öccse egyszer bajba került.

– És maga segített rajta?

– Nem – válaszoltam, és beleittam a második korsó sörbe.

– Mogorvábbnak látom, mint első alkalommal, amikor itt járt, pedig azt hittem, azt nem lehet fokozni.

– Tényleg?

– Úgy sejtem, az új állásnak a Cheyenne Hegyi Komplexumhoz van köze.

– És az mi?

– Az egyetlen titok, amit errefelé nem lehet megőrizni – vigyorgott Stavros.

– Piszkosul menőbbnek hangzik, mint amit én csinállok – jegyeztem meg a lélekjelenlétemet megőrizve.

Legkevésbé arra volt szükségem, hogy a szállodai pultos világgá kürtölje az első napom előtt, hogy egy titkos intézményben dolgozom. Stavros csalódottnak tűnt, látszott, hogy nincs igaza.

– Egyedül van itt? – faggatott tovább.

– Csak én jöttem.

– Új kezdet? – kérdezte.

Volt már néhány újrakezdés mögöttem, de sosem tűnt újnak. Otthonról bevonultam a haditengerészethez, onnan az FBI-hoz kerültem, most pedig egy magán biztonsági szolgálatához. Mint sok veterán, én is megpróbáltam élni az életemet, miután éveken át rászoktattak az engedelmességre. Elég rossz volt, hogy a térdemet ellőtte az ellenség, és ezért érdemeim elismerése mellett leszereltek. Egy évtized a haditengerészetnél, számos bevetés, számtalan küldetés és minimális harci kiképzés nélkül egy elrabolt tízéves gyerek pontot tett a katonai karrieremre.

Megérintettem a térdemen kidudorodó hegeket.

– Ki tudja? Talán ez lesz az igazi.

– Szóval, volt már ilyen?

Bólintottam. Miután a térdem – amennyire lehet – meggyógyult, felhívtam egy cimborámat, aki a Deep Six Securityt vezette. Eleinte előléptetésnek tűnt, hogy golyóálló, bár légkondicionált járműveket vezettem, de mocskos politikusokat, fegyverkereskedőket és hadurakat védeni... a fizetési csekk

sem feledtette, mit teszek, aztán egy éjszakai razziaán megégette a vállamat egy villanógránát. Amikor felvettek Quanticóba, úgy éreztem, megtaláltam a hivatásomat. Később, az FBI-nál töltött két év alatt kiderült, hogy mégsem nekem való. A denveri főnököm a San Diegó-i seggfejhez képest elég rendes fazon volt, de elemzőkkel és aktatologatókkal kellett együtt dolgoznom. Még a terepen dolgozó ügynökök is nyakkendőben és blézerben jártak munkába. Aki öltönyt viselt, nem piszkolta be a kezét. Az ottani munka elkeseredésből fakadó hibás döntés volt, amit hamar helyrehoztam.

– Alaposan átverhette magát – vélekedett Stavros. – Sze-mernyi megbánást sem látok.

– Nincs is – mondtam. – Még nem találkoztam a sors által rendelttel.

– Á, szóval az igaziban hisz?

Elmosolyodtam, mielőtt belekortyoltam az italomba. Volt néhány barátnőm, de sosem találtam olyat, akinél ne éreztem volna, hogy ennél több kell. Laurával az alapkiképzés után ismerkedtem meg. A nagykönyv szerinti katonafeleség válhatott volna belőle. Egy évig éltünk együtt, de mindketten rájöttünk, hogy ami köztünk van, nem szerelem, és én lettem a tanúja, amikor három évvel később hozzámment a legjobb barátomhoz. Volt jó pár randi és rengeteg más nő, akiket a kishúgom, Hailey csak *időtöltés*-nek nevezett, de mindegy, milyen fantasztikusak, gyönyörűek és szórakoztatóak voltak is, mindig tudtam, hogy nem megfelelőek. A hozzám rendelt még ott volt valahol a nagyvilágban, és úgy éreztem a létezését, mint Maddox és a haverjai pillantását a tarkómon.

Megrezzent a telefonom a hátsó zsebemben. Felálltam, és egy összetekert ötdolláros bankjegyet dobtam a borraavalós üvegbe.

– Éppen rád gondoltam – mondtam a telefonba a liftekhez menet.

– Ez csak természetes – válaszolta Hailey. – Berendezked-tél már?

Tűzoltókat kerülgettem, akik a féláras sörüket szürcsölték.

– Amennyire egy szállodai szobában lehet.

– Nem béreltek neked szállást?

– Nem.

– Még nem mondtad el, mit keresel Colorado Springsben.

– És nem is fogom.

Hailey felsóhajtott, én meg felnevettem. Sok időnk ment el az igazság kerülgetésére.

– Nem érek rá. Ebédidő van. De örülök, hogy csak három órányira vagy kocsival. Hazajössz húsvétra? Apa három hónappal előbb megírta a prédikációját.

Megnyomtam a liftgombot, és vártam.

– Nem ugyanazt mondja minden évben? Minek készülne? Legfeljebb azt kell eldöntenie, melyik sztorit mesélje el.

– Hagyd abba!

– De komolyan, olvastad az evangéliumokat? Egy ember, két ember, egy ember és egy angyal, vagy egy angyal volt a sírboltban? Máté, Márk, Lukács és János mind mást állít. És ezt nevezi apa Isten tévedhetetlen ígéjének. – Kinyílt az ajtó, én pedig beléptem a liftbe, de rögtön elfogott a lelkifurdalás. – Ne haragudj, HayBells!

– Mióta vagy ilyen pesszimista?

– Az első bevetésem óta, amikor valóban olvasgattam a Bibliát. Figyelj csak, a jövő hét a betanulás időszaka az új állásomban. Későig bent leszek, hogy kiképezsem a csapatot, így lehet, hogy a következő hetekben nem leszek elérhető.

A lift remegve megállt. Kinyílt az ajtó, és kiléptem. Balra fordultam, és bár tudtam, merre kell mennem, ellenőriztem a táblát, hogy a szobám valóban balra van-e. A 201-es szoba a folyosó végén volt. Megálltam az ajtó előtt, és előástam a kulcsot a zsebemből, míg a kishúgom hangját hallgattam a vállammal a fülemhez szorított telefonban.

Hailey tovább csacsogott a középiskolai bálról, egy új fiúról, aki legyeskedik körülötte, és hogy hova adja majd be a jelentkezését. Nem hibáztattam, hogy semmit sem tud arról, milyen

volt számomra a középiskola. Az ordítózás, a szabályok, a nem létező magánélet. Én voltam a próbadarab. Rajtam tanulták meg a szüleink, hogy kell egy gyereket elüldözni otthonról. Apa később lecsillapodott, anya pedig gyakrabban állt a sarkára. Hailey gyerekkora így már majdnem normálisra sikerült.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte, amikor kattant a zár. Benyomtam az ajtót.

– Bocs, éppen a missziós utazásról beszéltél. Ezúttal Hondurasba lesz, igaz?

– Legutóbb is oda mentünk. Szerintem neked is el kellene jönnöd. Nagyobb biztonságban érezném magam, ha ott lennél.

– Bárcsak megtehetném, Bells! Holnap új munkahelyen kezdek. Egy darabig nem lesz szabadságom.

– Csak egy hét az egész! Annyit igazán kivehetnél.

Hanyatt dőltem a kemény, hideg matracon, és felnéztem a bézs mennyezetre. Nem vettem a fáradságot, hogy felgyújtsam a villanyt, az elsötétítő függöny résén át beszökött némi napsugár.

– Hiányzol, kölyök!

Hallottam a telefonban, hogy duzzog, és ez megmosolyogtatott. Mindig a legjobbbat gondolta rólam. Embert próbáló munka volt annak a pasinak színlelni magam, akinek hitt.

– Te is hiányzol, Scottie!

– Mondd meg apának és anyának, hogy szeretem őket!

– Persze. Sok szerencsét holnap!

Amikor letette, üresnek, sötétebbnek tűnt a szoba. Hailey-ből sugárzott a fény. A húgom, a szüleim és az otthonom, a kansasi Goodland csak néhány órányira voltak innen. Valamilyen oknál fogva ez a gondolat nem volt olyan vigasztaló, mint amilyennek lennie kellett volna. Hailey pár hónap múlva betöltötte a tizennyolcat. Bármikor kocsiba ülhetett, és meglátogathatott. Semmit sem szerettem volna jobban, mint együtt lenni kicsit a húgommal, de könnyebb titkokat őrizni, ha a kettőnk közti távolság legyőzéséhez repülőre kell ülni.

Az órákra pillantottam. Újabb hét órát kellett elütnöm valahogy a lámpaoltásig. Lehunytam a szemem, hogy egy felet aludjak, mert azt reméltem, ez elég hosszú lesz a feltöltődéshez, és elég rövid ahhoz, hogy ne támadjanak meg a lidérces álmok.

Kopogtattak. Kipattant a szemem.

– Egy pillanat! – Az ajtóhoz botorkáltam, és Taylor Maddox-ot pillantottam meg a barátaival a küszöbön. Ugrásra készen vártam, hogy verekednem kell-e.

– A városközpontba indulunk ebédelni. Van kedved velünk tartani? – kérdezte.

Arra gondoltam, jobb enni, mint arctalan férfiakkal tűzpárbajt vívni, amint lehunyom a szemem. Olyanokkal, akiknek a fegyveréből sosem fogy ki a töltény.

– Várjatok, csak felveszem az ingem!

3. fejezet

Darby

Ragacsos volt a betonpadló a faasztal alatt, amihez a vendéglős vezetett, de a kiválasztott mexikói étterem üvegkalickája megvédett az átkozott szélről és a várostól nem messze tomboló tűz füstjétől. Külön nyereség, hogy az újság és szósz ingyen volt.

A menyasszonyi ruhám Colorado Springs belvárosától északra egy zálogházban lógott, és a befolyó négyszáz dollárból sikerült nadrágot, inget, melltartót, pamutbugyit és lapos sarkú cipőt vennem, amit most viseltem. Kimondottan fájdalmasan érintett, hogy a felét sem kaptam vissza annak, amit hat hónapja a ruháért fizettem. A turkálóban talált hátizsákomban egy sötétkék kapucnis felső és egy galambszürke tréningnadrág pihent, de szükségem volt még olyan ruhára is, amiben állásinterjúra mehetek, és a női munkaruhákra ötven százalékos kedvezmény volt. Ezért adtam el a menyasszonyi ruhát, és tartottam meg az eljegyzési gyűrűt arra az esetre, ha hirtelen készpénzre lenne szükségem, aztán nem foglalkoztam vele többet. Az azonnali készpénz lehetőségére nem hányhattam fittyet.

A térdem most is le-fel ugrott, és az asztallapnak csapódott, amivel felkeltettem a közelben ülő kisgyerekek figyelmét. Nem tehettem róla. Úgy éreztem, Shawn bármelyik pillanatban megállhat az étterem előtt a nevetséges kisteherautójával, hogy

a hajamnál fogva rángasson vissza Texasba. Szabad voltam, de még félttem, és ez feldühített.

A pincér otthagytott egy tollat a számla mellett, hogy aláírassam a kártyabizonylatot. Nem is sejtette, hogy a nagy adag tortillachipsért és a Dr. Pepperért készpénzzel akarok fizetni. Mindössze hét dollárba került, és késői ebédnek szántam az ételt. A kiürült tálak mellett arra használtam a golyóstollat, hogy újságcikkek szélére firkáljak, és bekarikázzam az apróhirdetéseket: volt ott minden az ügyvédi irodai titkárnőtől a szállodai második vagy harmadik műszakban dolgozó recepciósig. Fort Hoodban pincérnőként dolgoztam, aztán egy feltékeny, túlvédő és zsarnoki hajlamú férfi barátnője lettem. Shawn nem merte megkockáztatni, hogy emberek közé engedjen, mert a munkahelyen őrltségekkal tömhették a fejemet. Ráadásul egy étteremben más férfiak a kelleténél hosszabban megbámulhattak, esetleg elhitették volna velem, hogy okosabb, viccesebb és csinosabb vagyok annál, amilyennek Shawn látott.

– Egész jó – mondta a pincér, amikor egy pillanatra megállt, és észrevette a rajzaimat. – Mi ez?

– Pálmafa... és egy hulatáncosnő. – Megpróbáltam az ő szemén át nézni a vastag vonalakat és részleteket. Tényleg elég jó volt. Kár, hogy senki sem akart hivatásos rajzoló felvenni.

– Bibliaoktatáson van itt?

– Ó! – siklott a tekintetem Carly Bibliájára az asztalon. – Nem.

– Hawaïi – bólintott. – Szuper – jegyezte még meg, és arébb sétált.

Sosem jártam ott, ahogy máshol sem. Azt képzeltem, majd Shawnnal fogok Fort Hoodon kívül utazgatni. Most egyedül voltam, tizenkét órányira tőle. De görnyedt testtartásomból és mások tekintetének a kerüléséből tudtam, hogy Shawn még mindig velem volt. Fölém magasodott, mintha egy összekuorodott, megrugdosott kiskutya lennék, akivé mellette váltam.

Az egyik alig használt Toms cipőmet felemeltem a ragacsos padlóról, hogy helyet változtassak a székemen, és alig tűnt fel

a fülsértő hang, ami ezzel járt. Állandóan emlékeztetnem kellett magamat, hogy rajtam kívül senki sem tudja, hol vagyok, mégis percenként négyszer kukkantottam ki a parkolóba, hogy nem állt-e oda az ismerős jármű.

– Nincs semmi baj – suttogtam, és még aprólékosabban kidolgoztam a hulatáncosnő hosszú, sötét haját. Az arca mosolygós és gondtalan volt, olyan, amilyennek régóta nem éreztem magam. A buszon az járt a fejemben, hogyha elérem az úti célom, varázsütésre visszaváltozom azzá, aki régen voltam: semmi idegeskedés, aggodalom, elviselhetetlen rettegés. Ahogy teltek az órák, és nem javult a lelkiállapotom, a reményt valami sokkal sötétebb érzés váltotta fel. Nem akartam, hogy Shawn uralkodjon felettem, most mégis itt ültem, és jobban féltem tőle, mint valaha.

A Colorado Springs szálloda néhány mérfölddel távolabb volt az országút mentén, nem sokkal a Red Rock Canyon után. Megfordult a fejemben, hogy a szálloda esetleg árengedménnyel kínál szobát az alkalmazottaknak. Így már megérné a tizenkét dolláros órabér, amit ajánlottak. Eltettem a Bibliát a hátizsákomba, két ötdollárost hagytam az asztalon borraival, és a papírlappal a kezemben a hostess-standhoz mentem. A vállamon lógott minden, amim volt. Reggel fél nyolckor érkeztem Colorado Springsbe. A menyasszonyi ruhámban fésültem át a használtruha-boltokat, kerestem egy zálogházat, és a városközpontban találtam egy üzletet, ahol egyszerű pamutbugyikát és tisztálkodószeret árultak. Mindezzel a hátam mögött eredményes napot zártam, még ha az orromból nem is ment ki a füstszag.

– Elnézést – szólítottam meg az ott álló férfit. – Használhatnám egy pillanatra a telefont?

– Nincs telefon – rázta a fejét.

– Nincs? – ismételtam meg. Hazudott. Biztos volt telefonjuk, csak nem a vendégeknek. Felsőhajtottam. Nagyon számítottam rá, hogy fogadjanak is egy állásinterjúra, amikor odaérek. Mire azonban célba jutok, már annyira rám esteledik, hogy nem

lesz időm másik szállást keresni, és a megmaradt pénzem javát kénytelen leszek arra költeni, hogy kivegyek egy szobát. Mindenesetre olyan helyre készültem, ahol az éjszakát tölthetem.

Megigazítottam a hátizsákomat, és kitoltam az ajtót. Átsétáltam a parkolón az út felé, és délnek fordultam. Egy vastag, homályos felhő takarta el a napot, ami így inkább egy rózsaszín, fényes gömbnek látszott, és arra gondoltam, vajon nem sötétedik-e hamarabb. Az utat egymásba érő, csúcsforgalmi autófolyam lepte el; az emberek naplemente előtt akarták elhagyni a Garden of Godst és a Red Rock Canyont. A kipufogógáz és a füst minden lélegzetvételnél marta a torkomat, ezért meggyorsítottam a lépéseimet, remélve, hogy gyorsabban érek a szállodához. Az egyik oldalon lépésben kúsztak az autók, a másikon egy összeeszkábált kalyiba volt. Egy férfi ült a földön, mellette egy bevásárlókocsi minden evilági tulajdonával. Koszos és elgyötört volt az arca, ami küszködésről és kudarcról árulkodott. A szélről védő bádoggal felém eső oldaláról az élete egy nagy, nyitott sebnek látszott, ami olyan erősen és oly régóta vérzett, hogy a férfi már alig vette észre, hogy bármi gond lenne.

Megálltam az otthonánál, és lenyújtottam egy húszdolláros, aztán továbbmentem, míg zavartan bámulta a tenyerében fekvő bankjegyet. Biztos akartam lenni abban, hogy igazi falak között, folyóvízes szobában, ágyban töltöm az éjszakát.

A Midland Expresswaynek nem volt sétálószávja, és olykor az út széle és a vörös sziklafal között nem maradt sok hely. Amikor a szálloda bejáratához közeledtem, automatikusan kinyílt előttem az üveg tolóajtó. Olcsó szőnyegtisztító és frissen főtt kávé illata csapott meg, majd a légkondi hűtötte levegő megérintette az arcomat. Az előcsarnokot a drapp különféle árnyalatai és műpálmák díszítették: hiányzott belőle minden szín és otthonosság, amit a szállodák többsége próbál sugározni. A hátsó fal mentén volt a bár, az utolsó bárszéknél egy táblán ez állt: ISTEN HOZOTT BENNETEKET, TÚZOLTÓK! FÉLÁRON AZ IPA SÖR ÉS AZ ELŐÉTEL!

Egy férfi állt a pult mögött, amit fehér ronggyal törölgett. Sötét haja agyonzselézve meredezett, és összevonta vastag, agyontépkedett szemöldökét, amikor észrevett.

– Gyere csak ide, napsugaram! – szólított meg, és az egyik székre mutatott. Meg tudtam állapítani, mikor flörtölnek velem a férfiak, és az igazat megvallva a többség meg is tette. Már tudtam, mikor ez a szándékuk, és a férfiak néha szerették, ha kihasználják őket. De a pultos hanghordozásából hiányzott a csábítás bármilyen formája, és inkább úgy hangzott, mintha a kishúgához szólna.

Átmentem az előcsarnokon az ott ténfergő férfiak és a két kanapé meg egy szék mellett, amit egy nagy lapos képernyős tévé elé húztak. A bár a sarokban volt, a lift benyílójának közvetlen közelében, a recepcióval pontosan szemben.

– Be akarsz jelentkezni? – kérdezte. Olcsó kitűzőjén a *Stavros* név állt. Amikor elmosolyodott, a szeme körüli halvány barázdák elmélyültek, ahogy a homlokán lévő három ránc is. Egy tízessel lehetett idősebb nálam, és valószínűleg több száz csinos nőt látott már áthaladni a bárján. Én csak egy voltam a sok között. Elég rendes volt, hogy ne próbálja meg mindet lefektetni.

Felültem a székre, és az üres recepcióra sandítottam.

– Azt reméltem, hogy beszélhetek a menedzserrel.

– Igen?

– Láttam az újságban az álláshirdetést.

Önelégülten elvigyorodott.

– Á, az állás! Bármelyik pillanatban visszajöhet. Kérsz inni?

– Csak vizet szeretnék – vontam meg a vállam.

– Tikkadtnak látszol – bólintott.

Halkan felnevettem.

– És még minek? Gyalog jöttem ideig. Meglepne, ha nem izzadtam volna le.

– Gyalogoltál? Honnan? – pottyantott egy jeget a pohárba egy merítőkanállal, aztán a pisztollyal rátöltötte a vizet.

– Az út végén lévő mexikói étteremből.

– Édes szívem – ráncolta a homlokát. – Az nem az út végén van, hanem legalább négy mérföldre. Nagyon kellhet az állás.

– Így igaz. És szobát is szerettem volna éjszakára. Esetleg néhány éjszakára.

– Most értél a városba?

– Ma reggel – bólintottam.

– Mi van a csomagodban? – intett a hátizsákomra.

– A holmim. Az összes.

Kétkedve pillantott rám.

– Nem látszol csavargónak.

– Nem is vagyok az.

– Hidd el, sok csavargó jön ide fel Texasból!

– Én nem... – Nem volt értelme. Amint kinyitottam a számat, tudta, hova valósi vagyok.

Egy pillanatig csak engem nézett.

– Mi szél hozott ide?

– Hogy világot lássak, azt hiszem.

– Ne hazudj! – vigyorodott el. – Már most tudom, hogy az pocsékul megy.

Feszengtem a széken, és védekezve összefontam a karomat.

– Nem igazán akarom...

– Ugye, nem ölted meg? – kérdezte. Inkább kíváncsi volt, mint félt. – A pasit.

Megráztam a fejem.

– Értem. Hogy hívnak?

– Darbynak. Darby... Cooke-nak.

– Aha – mondta nem nagy meggyőződéssel. – Azt hiszed, egy olyan keresztnéven, mint a Darby, sokat dob egy hamis vezetéknév?

Összeroskadtam a helyemen.

– Legyen hát Cooke! Én megőrzöm a titkodat. – Stavros figyelmét elvonta a recepció. Egy idősebb nő jelent meg a lift bejáratánál. Az ebéd utolsó falatját rágta, és összedörzsölte a két tenyerét. Beállt a pult mögé, a számítógép a derekáig ért.

– Ő Tilde – forgatta a szemét Stavros.

– Kedvesnek látszik – figyeltem, ahogy a számítógépen dolgozik. Kék szemfestéke ceruzával kihúzott szemöldökéig ért, a rúzsa élénk rózsaszínen virított. Széle-hossza egy volt, és időnként elmosolyodott, bár különösebben nem szánta a mosolyt senkinek sem.

– Általában az is. A második műszak az övé, háromtól tizenegyig, így mire felfedné a házsártos oldalát, addigra te már éjszakás leszel. Ő tanít majd be, és két műszakot fog vinni, hogy meglegyen a nap, így elég ingerlékeny lesz.

– Már ha megkapom az állást.

– Már a tiéd.

– Miért vagy benne olyan biztos?

– Mert az enyém ez a kóceráj.

– Ó! – Nézttem, ahogy Tildéhez sétál, majd halkán rólam beszélgettek, aztán Stavros intett, hogy menjek oda.

– Tildétől kapsz szobát, és elintézi a papírmunkát. Az alkalmazottak húsz dollárt fizetnek éjszakánként, és féláron kapják, ha teltház van. Takarítás nélkül. Tudsz most kezdeni?

A szemöldököm felszaladt a hajam vonaláig.

– Most? – pislogtam. – Persze! De mennyire.

– Helyes. Hozd a holmidat! A recepciótól induló folyosóról nyílik a szobád. Százas – nézett Tildére.

Tilde bólintott, visszament a pulthoz, és ütni kezdte a billentyűket.

– Utána jöjjenek vissza ide? Megfelel, ami most van rajtam?

Elhessentett.

– Fantasztikusan nézel ki! Amikor tudsz, vegyél egy fehér inget és egy fekete nadrágot, az a megszokott egyenruha itt.

Tilde jött oda egy fehér kulcskártyával, én meg Stavrosra néztem.

– Fogalmad sincs, milyen nagyra értékelem, amit tettél! Nagyon szépen köszönöm.

Bólintott, és visszaindult a bárhoz.

– Hamarosan dugig leszünk. Lánglovagok érkeznek mindenhonnan. Próbáld meg... tartani a lépést!

Amikor hátat fordított, Tildére néztem.

– Kik azok a lánglovagok?

– Hegyi tűzoltók – terelt a liftbenylóba. – A városon kívül tomboló tüzeket próbálják eloltani. Csak figyelj és mosolyogj a vendégekre! Egy éjszaka alatt úgysem fogsz mindent megtanulni.

Félig-meddig arra számítottam, hogy megnyomja a hívógombot, de továbbment a folyosó végéig, a RAKTÁR feliratú helyiségen túlra.

Az ajtón a 100-as szám állt. Tilde intett, hogy próbáljam meg a kártyát. Csipogás hallatszott, és tompa zöld fény villant, amikor a műanyag lapot a kilincs feletti fekete négyzethez szorítottam. A zár kinyílt, én pedig Tildére mosolyogtam.

– Köszönöm! – nyomtam be az ajtót.

– Vissza tudsz jönni a pulthoz fél óra múlva?

– Igen. Csak megmosakszom, és már ott is vagyok.

Beccapódott mögöttem az ajtó, én pedig a sötétségbe meresztettem a szemem. A napsütés keservesen próbált áttörni a sötétítőfüggöny résén. Az ajtó mellett kitapogattam a kapcsolót, és felkattintottam, aztán felnyúltam, és ráhajtottam az ezüstös biztonsági kallantyút a gombra. A ventilátor azonnal elindult, amikor felkapcsoltam a villanyt. A mosogatót hatvan centis pult vette körül, a hozzáillő törtfehér zuhanyfüggöny egy zuhanyozót és egy kádat takart. A nagy tükör tisztán ragyogott. Egy futó pillanatig azt kívántam, bárcsak a takarítás is benne lenne a csökkentett árban, de az már túl szép lett volna.

A rövid kis folyosó egy három és félszer hat méteres szobába vezetett, ahol egy franciaágy állt, kétoldalt éjjeliszekrényekkel. A tévé egy hatfiókos fakomód tetején helyezkedett el, a bútorzat többi darabja egy íróasztalból, hozzávaló székből és a zöld-kék mintás szőnyeghez színben illőnek szánt kárpitozott fotelből állt, de a színegyezést nem igazán találták el. Az ablak alatt volt a légkondícióttest beltéri egysége.

Kihúztam a fiókokat, és ekkor jöttem rá, hogy az egyik oldalon egy üres hűtő van, ami a szállodai szobáknál megszok-

kotthoz képest nagyobb volt. A fürdőszobával közös falon egy beépített konyhaszekrényt is láttam mikróval és kávéfőzővel, és egy két égős tűzhelyet, ami felett szagelszívó helyezkedett el. *Főzhetek!* Hátradőltem az ágyon. Kényelmes. Nem hittem a szerencsémnek. A szerencsénknak. *Köszönöm, Istenem!*

Megérintettem a hasamat közepén, a szeméremcsontom feletti ponton, ahol a magzatomat sejtettem.

– Minden rendben lesz... – A baba vajon kislány vagy kisfiú? Mérgesen fintorogtam a semleges kifejezéstől. Még sokáig nem tudom majd a nemét, már ha egyáltalán. Egészen addig, míg világra nem jön. A babám babszem nagyságú lehet. Babszem. Babszem Dixon baba. – Minden jól alakul, Babszem.

Hangosan mondtam ki, inkább magamnak, mint másnak. Kavarogtak bennem a gondolatok, hogy hogyan tartom el, hol fogunk lakni, mibe kerül majd a pelenka és a bölcsőde. Az állásért hálásabb voltam, mint a fizetési csekkért. A munka lefoglal majd, nem gondolkozom, és nem törődök majd a rajtam eluralkodó félelemmel. Egyedülálló anya. Elmosolyodtam. *Végre szabad vagyok.*

Nem tudtam letörölni a mosolyt az arcomról. Beletúrtam a hátizsákomba. Kihalásztam a fogkrémet, fogkefét, hajkefét és dezodort. Kisiettem a fürdőszobába, a pár kozmetikumot, amim volt, oda tettem, ahol kéznél volt, és kinyomtam egy adag fogkrémet a fogkefére. Súrolás, köpés, öblítés. A fogkefe a mosdóhoz koccant, aztán tartó híján egy pohárba állítottam bele. Dezodor, gyors fésülködés, aztán felkaptam a kártyámat, a tárcámat, kimentem az ajtón, és végigsiettem a folyosón.

Nyílt a liftajtó, és nekicsapódtam egy magas férfinak, majd hátratántorodtam.

– Jaj, istenem, elnézés! – mondtam, de még nem nyertem vissza az egyensúlyomat.

Elkapott, mielőtt elestem volna, és aggodalmas tekintettel nézett le rám.

– Jesszusom, jól vagy?

– Igen-igen, jól – söpörtem le a trikóját, mintha összekoszoltam volna.

– Alaposan nekem jöttél.

– Nagyon sajnálom. Megsérültél?

Kurtán felnevetett, és akkor néztem meg igazán. Másfél fejfel volt magasabb nálam, a trikó ujjja megfeszült kivarrt bicepszén, a tetoválás a csuklójáig kanyargott. Testőrnek nézett ki. Rögtön megrémültem.

– Mitől menekülsz? – kérdezte.

– Én? Semmitől! – tiltakoztam rögtön, védekezésre kényszerülve.

Felvonta a szemöldökét.

– Ó, úgy érted... – A hüvelykujjammal hátraböktem. – Csak dolgozni megyek – mutattam a pult mögött álló Tildére.

– Vele? Te itt dolgozol? – bökött a padlóra. – Még nem láttalak.

– Ez az első napom – magyaráztam, és reméltem, hogy a mosolyom elfedi a zavaromat. – Mennem is...

– Hát, persze!

– Még egyszer bocs – indultam el, mielőtt válaszolhatott volna. Shawnon kívül régen nem beszélgettem férfiakkal. Elsősorban akkor nem, amikor Shawn is ott volt. A támaszponton hamar híre ment mindennek, és Shawnt kevés dolog dühítette fel annyira, mint az, ha felkeltettem más férfiak figyelmét.

Tilde gúnyosan vigyorgott, amikor befutottam, a szemüvegén a lánc a fejével egy ritmusra lengett.

– Minden rendben?

– Jaj, nagyon sajnálom! Nem kellett volna úgy sietnem. Csak izgatott voltam.

– Viccelsz? Isteni látvány volt. Arról meg úgyis visszapatansz – krákogott Tilde az anyámtól ismert recsegő dohányos köhögéssel.

– Ismeri?

– Az kivezényelt fiúk egyike. – Értetlenül pislogtam, mire folytatta: – Az egyik hegyi tűzoltó. A csupa tetkós tegnap jelent-

kezett be. Maddoxnak hívják. Van egy ikertestvére, és nem tudom őket megkülönböztetni, de biztos, hogy legalább egyszer felvisz magához majd egy lányt, amíg itt van. Ennél a munkánál remekül belejössz, hogy eligazodj az embereken. Házaspárok. Vannak itt házaspárok, akik idejárnak, de már nincsenek igazán együtt. Vannak, akik a munka miatt szállnak meg, a törzsvendégek, az ötgyerekes, elcsigázott szülők. A fiatal párok, akiknek kutyájuk van gyerek helyett. Az idős párok, akiknek kutyájuk van gyerek helyett. A kamionosok. A drogosok. A főiskolások. A csavargók. Mindenfélét látsz majd.

Néztem, ahogy Maddox átsétál az előcsarnokon Stavroszhoz, és leül a bárnál. Viccelődött kicsit a csapossal, aztán a többi hegyitűzoltó-társával.

– Felhőkben rajzanak be nemsokára. Megtanítalak az alapokra.

Tilde türelmes volt. Megmutatta a számítógépes rendszert, hogy hogyan kell ki- és bejelentkezni, megcsinálni az ajtónyitó kártyákat, beállítani az ébresztést, beírni a foglalást, honnan lehet tudni, hogy bejövő hívás van, vagy egy vendég keres, hogy kell egy hívást átkapcsolni a szobákba.

Kinyílt a kétszárnyú üvegajtó, ahonnan hátizsákokkal és vászonzsákokkal felszerelt férfiak léptek be: nevetgélve ütögették és lökdösték egymást. A figyelmük a bárnál ülő férfira irányult. Odacsörtettek hozzá, leverték a baseballsapkáját, aztán lelök-dösték a bárszékről.

– Miért szeretik ezt csinálni a pasik? – tűnődtem fennhangan. – Olyan kegyetlenül bánnak egymással.

– Kegyetlenül? Dehogy, kedvesem, csak így mutatják ki a szeretetüket. A hozzájuk hasonló munkát végzők... a rendőrök, katonák, mind ilyenek.

– Valakinek meg kéne mondania, hogy ez nem szeretet – ráncoltam a homlokom.

A tűzoltók soványak voltak, kiugrott az arccsontjuk, a szemük beesett. Viszonylag boldognak látszottak, ugratták egy-

mást, nevetgéltek, mintha több évnyi távollét után találkozó középiskolai haverok lennének.

Tilde mosolyogva súgta:

– Itt jön.

– Maddox? – utánoztam fojtott hangját.

– Taylor Maddox! – kiáltotta Tilde, amikor a fiatalember elég közel ért. – De jó ismét látni! Hogy van a család?

– Apa jól van. A testvéreim is. – Lesütötte a szemét, míg a hátsó zsebéből előszedte a tárcáját. A jogosítványát és a hitelkártyáját a pultra dobta, aztán a telefonjával bíbelődött, és gyorsan bepötyögött valamit. Amikor eltette a telefont, felnézett, és elkapta a tekintetemet. – Ó!

– Jó napot! – mondtam.

– Minden rendben a szobájával? – kérdezte Tilde.

Eleresztette a kérdést a füle mellett, hogy inkább nekem válaszoljon.

– Ma összefutottunk a folyosón.

– Emlékszem.

– Szóval... az első napod? Eddig milyen volt?

– Jó. – A válaszzal és a testbeszédemmel értésére adtam, hogy nem érdeklődöm iránta.

Kuncogott magában, és láthatóan nem vette fel a tartózkodásomat.

– Másik szobát szeretnék, amiben kétszemélyes ágy van. És két kulcsot, Tilde.

– Egy franciaágyas maradt. Szerencséje van – mondta Tilde a billentyűzeten pötyögve. – Kérem még egyszer a hitelkártyáját!

Taylor tökéletes mosolyt villantott, és egy másodpercre rám nézett, mielőtt a kezembe nyomta a kártyáját.

Továbbadtam Tildének, aki a szempilláját rebegette. Minden pírt csalt az arcára, amit ez a pasi csinált. Igaz, hogy vonzó volt és elbűvölő, ráadásul kívülről alázatosnak és kedvesnek tűnt. Nem tudtam, hogy azért gyanakszom-e, mert már kénytelen voltam falat húzni magam köré, vagy mert megéreztem

rajta valami ismerőset, nem éppen jó értelemben. Tilde rákattintott a rendszerben egy szobára, aztán beírta mellé Taylor nevét és adatait. Beprogramozott két kulcskártyát, és átnyújtotta őket. Egyszerűnek tűnt.

– Kész is van – mondta Tilde.

Taylor aláírta a nyugtát, Tilde visszaadta a bankkártyáját, aztán egy kis borítékba csúsztatta a kulcskártyákat, és átnyújtotta a pult felett.

– Tessék! Isten hozta! Újra.

– Kösz, Tilde. A te nevedet nem értettem.

Tilde válaszolt helyettem.

– Darby. Még nem csináltunk neki kitűzőt.

– Ó! Még nem hallottam ezt a nevet. Érdekes lehet a története.

– Igazából elég unalmas – mondtam.

– Azért szívesen meghallgatnám egyszer – mondta a lift felé menet.

– Te jó ég! Már be is ütött a baj – hümmögött Tilde.

– Nem – ráztam a fejemet. – Nem érdekel a pasizás. Az ilyen típus meg főleg nem. Se tűzoltók, se nagymenők, se rendőrök, se katonák...

– Igazad van – nevetett Tilde. – Az ilyen hivatásokhoz egy bizonyos egyéniség kell, nem?

Megcsörrent a telefon, mire Tilde gyorsan felkapta. A kagylót a vállával szorította a füléhez.

– Recepció. Miben segíthetek, Mr. Trexler? Ó! Igazán sajnálom. Igen, máris felküldetek egyet. – Az ujjával lenyomta a villát. – A fenébe is! – Elengedte a villát, és egy másik számot tárcsázott. Várt, majd felsóhajtott. A szemét forgatva tette le a kagylót. – Darby, a távolabbi folyosón kell, hogy álljon egy takarítókocsi. Fogj négy törölközőt, négy kéztörölőt, négy mosdókesztyűt, és vidd fel Scottie Trexlernek a kettő-nulla-egybe!

Az előcsarnok szemközti falára mutattam.

– A kocsi azon a folyosón van?

Tilde bólintott.

A lobbiban nehéz volt átfurakodnom a jobbára kiéhezett, koszos férfiak és a néhány nő tömegén. Befordultam egy másik folyosóra, a falak egyhangúságát újabb húszegynéhány krém-színű ajtó törte meg. A folyosó közepén egy elhagyott takarítókocsi állt tele poharakkal, törölközőkkel, mosdókesztyűkkel, szappanokkal és a szokásos kis samponos és hajbalzsamos flakonokkal. Elvettem a törölközőket és a kesztyűket, és az előcsarnokon át visszamentem.

A bár előtt összegyűlő tűzoltók úgy váltak szét előttem, mint a Vörös-tenger, és csak annyi időre hagyták abba a beszélgetést, míg elhaladtam köztük a karomba szorított kifehéritett pamuttörölközőkkel. A lift remegve közeledett a második szinthez, aztán megugrott, és az ajtó kinyílt egy csendes folyosóra. Szemközt velem egy nagy, rombusz alakú tükör lógott a falon. A tükörben megpillantott nő merőben más volt, mint az a könnyáztatta arcú, csapdába esett menyasszony a Fort Hood-i apró templom tükrében. Remény csillogott a szememben. Függetlenség.

A 201-es szoba öt méterre lehetett a lifttől. Bekopogtam.

– Szobalány – mondtam, de nem voltam biztos benne, hogy ezt kell-e mondani vagy sem.

– Egy pillanat! – kiáltotta a férfi, aztán robaj hallatszott a szobából valahonnét. – A fenébe is! Várjon!

Kitárult az ajtó, és a pillantásom felfelé vándorolt a százötven centinyi fehér frottírköpenyen: a férfi mellkasán, nyakán, aztán végül megállapodott egy világító kék szempáron. A férfi valamiért zihált, ahogy a kitárt ajtószárnyat fogta. Amikor találkoztam a tekintetünk, elakadt a lélegzete. Egy pillanatba telt, hogy egyetlen szót kinyögjön.

– Szia!

– Szia! – mosolyodtam el. – Törölköző? – nyújtottam felé.

– Á...

– Bocs, de nem te kérted...?

– De igen! – vette ki a kezemből a holmikat. – Bocs. Csak átestem az istenverte... Mindegy. Köszönöm. – Elvigyorodott.

Nem olyan mosoly volt, mint amit egy Shawnhoz hasonló ragadozó villant fel abban a reményben, hogy felcsíp vele. – Trex vagyok.

– Darby. – Úgy tűnt, mintha a nevem pusztá említése is örömet okozott volna neki. Egyfolytában engem bámult, én meg képtelen voltam elfordítani a tekintetemet.

– Ó, a pokolba is! – túrt Trex a zsebébe. Előhúzott egy húszdollárost, és a tenyerembe tette. – Még egyszer kösz.

Lenéztem a használt bankjegyre.

– Igazán nem szükséges.

– Ragaszkodom hozzá.

Visszaadtam a pénzt, és kényszerítettem magam, hogy ki-
mondjam a szavakat:

– Köszönöm, de nem.

Sarkon fordultam, és otthagytam Trexet, aki az ajtóban állt. A liftig mosolyogtam. Az, hogy hosszú idő óta, vagy először az életemben nemet mondtam valakinek, leírhatatlan érzéssel töltött el. Nem is érthette meg senki, akit nem nyomtak el folyamatosan. Ijesztő volt, ugyanakkor felvillanyozó. Nem emlékeztem, mikor voltam utoljára ilyen boldog.

– Darby – szólt utánam Trex.

Megdermedtem, és visszanéztem a vállam felett. Eltűnődtem, vajon mennyi idő alatt múlik el a bénító félelem, ami belém csap, valahányszor egy férfi kiejti a nevemet a száján.

– Lenne kedved valamikor együtt vacsorázni?

Képtelen voltam letörölni az arcomról a nevetséges vigyort.

– Kösz, de nem.

– És ebédelni?

– Kösz, azt sem. – A mosolyom valószínűleg nem volt meggyőző, de nem bírtam uralkodni magamon.

– Szeretsz visszautasítani embereket, vagy ennyire utálatosnak hatok?

– Igen – válaszoltam, és amint a liftbe léptem, táncolni kezdtem.

Nem voltam képes a konfrontációra és a visszautasításra. Még akkor sem, ha a végén esetleg iszonyatos halál várt, inkább elmentem egy idegennel, és hallgattam a fejemben szóló vészcsengőt, ami figyelmeztetett, hogy hagyjam érvényesülni az önfenntartás ösztönét. Bármit megtettem, csak hogy senkit se bántsak meg. Amióta csak beszélni tudok, arra tanítottak, hogy legyek udvarias, alkalmazkodó, járjak mások kedvében. Öleljem meg az idegeneket, adjak puszit annak a néninek, mosolyogjak mindenkire, még ha az ösztöneim azt is súgták, hogy bajt hozhatnak rám. Így kerültem egy ottalvós éjszaka közepén egy barátnőm apjának ölébe, akinek a keze a bugyimban volt, és ezért vett rá olyan magabiztosan a nagyapám, hogy olyan helyeken simogassam, amiket látni sem akartam, nemhogy megérinteni.

Új szupererőként töltött el, hogy nemet mondhattam, és elhatároztam, hogy mostantól minden alkalommal élek is vele, amikor csak lehetőségem kínálkozik.